UTLENDINGSNEMNDA
UNE

Den 05.10.2006 ble det truffet avgjørelse i

Sak:	DUF 2002 061953 09 – 002
Nemndleder:	Unni Mette Vårdal
Klager:	Mohamed Mahamod Ali 05.01.1995 Somalia
Advokat:	SEIF, (Selvhjelp for innvandrere og flyktninger)
Saken gjelder:	Klage over Utlendingsdirektoratets vedtak av 31.01.06 om avslag på søknad om oppholdstillatelse.
Avgjørelsesform:	Saken er i henhold til utlendingsloven § 38 b tredje ledd første punktum behandlet og avgjort av nemndleder alene etter forberedelse av sekretariatet, da saken ikke byr på vesentlige tvilsspørsmål.

VEDTAK:

Klagen fra Mohamed Mahamod Ali over Utlendingsdirektoratets vedtak tas ikke til følge.

Saksforholdet:

Klageren fremmet den 03.09.02 søknad om oppholdstillatelse via den norske ambassaden i Addis Abeba. Formålet med søknaden var familiegjenforening med herboende referanse, Abdu-Kadir Ali Mohamed, f. 26.03.58 (DUF 2001 025810 05), som oppgis å være klagerens onkel/fosterfar. Klageren søkte sammen med sin oppgitte fostermor, Suleqa Mohamed Haji, DUF 2002 061948 05, og hennes barn (DUF 2002 061951 10).

I forbindelse med søknaden ble både klageren og Suleqa Mohamed Haji intervjuet ved ambassaden den 19.11.02, jf. rapporter av s.d. Suleqa Mohamed Haji forklarte bl.a. at klagerens foreldre hadde blitt drept i 1995 og at hun og referansen hadde tatt seg av ham etter dette. De hadde bodd i et to roms hus i Mogadishu, hvor Haji og ektefellen hadde delt ett rom, mens klageren og referansens mor hadde delt det andre. Ifølge Haji, bodde referansens mor nå i Mogadishu. Klageren forklarte bl.a. at referansen var hans far og at Suleqa Mohamed Haji er hans mor. På spørsmål om bosted oppga han videre at han ikke visste hvor han bodde nå og om han hadde bodd andre steder. Klageren opplyste også at han ikke visste hvem referansens mor var. Da ambassaden fortalte ham at Suleqa Mohamed Haji hadde opplyst at referansens

mor hadde bodd sammen med dem i Somalia, svarte klageren at han ikke kunne huske dette.

Herboende referanse fremmet den 25.06.01 søknad om tillatelse på selvstendig grunnlag. I intervju den 06.03.02 opplyste referansen at klageren ble forsørget av referansen selv, hans ektefelle og referansens mor. Den 25.03.02 ble klageren gitt arbeidstillatelse i medhold av utlendingsforskriften § 21 andre ledd og den 18.02.05 ble han gitt bosettingstillatelse.

Den 09.01.03 ble referansen intervjuet ved Hedmark politidistrikt i sakens anledning, jf. rapport av s.d. Der forklarte referansen bl.a. at han har hatt ansvaret for klageren siden foreldrene ble drept den 30.12.95. Referansen forklarte at han forsørget klageren fra januar 1996 til juni 2000. Etter at han dro til Norge har klageren bodd sammen med referansens ektefelle og deres barn. Videre ble det opplyst at klageren ikke har andre slektninger enn referansen. Han opplyste videre at klageren trodde referansen var hans far, fordi referansen hadde overtatt ansvaret for klageren da han var liten.

Utlendingsdirektoratet avslo søknaden i vedtak av 25.08.03. Vedtaket ble påklaget den 29.09.03, med tillegg av 18.11.03, av klageren. Saken ble overført Utlendingsnemnda for klagebehandling den 06.11.03. Ved Utlendingsnemndas vedtak av 01.11.04 ble søknaden avslått under henvisning til at vilkårene etter utlendingsforskriften § 24 første ledd bokstav f ikke var oppfylt. Klageren ble heller ikke gitt en tillatelse etter utlendingsforskriften § 24 annet ledd. I Utlendingsnemndas vedtak av s.d. ble klagerens oppgitte fostermor og hennes barn gitt tillatelse i familiegjenforening med referansen.

Klageren fremmet den 20.10.05 søknad om oppholdstillatelse gjennom den norske ambassaden i Addis Abeba. Formålet med søknaden var familiegjenforening med Abdu-Kadir Ali Mohamed og Suleqa Mohamed Haji. Vedlagt var brev av 22.09.05 fra SEIF hvor det opplyses at klageren har bodd sammen med fostermoren fra foreldrene ble drept den 30.12.95 til hun reiste til Norge i mars 2005. Det opplyses at klageren ikke har andre nære familiemedlemmer som kan ivareta hans omsorgsbehov. Videre opplyses det at klagerens bestemor forsvant i april 2002 og at hun etter dette ikke har vært i kontakt med familien. Det vises til at klageren fra mars 2005 har bodd sammen med en somalisk familie som var naboer med den oppgitte fosterfamilien. Med hensyn til at det i tidligere vedtak er argumentert med at det er gitt motstridende opplysninger, fremheves det at dette må bero på en misforståelse. Det vises også til at klageren var åtte år da han ble intervjuet av ambassaden og at han var engstelig.

Ved Utlendingsdirektoratet vedtak av 31.01.06 ble klagerens søknad om oppholdstillatelse avslått under henvisning til at klageren ikke omfattes av den personkrets som har rett til tillatelse i familiegjenforening etter utlendingsloven § 9, jf. forskriften §§ 22 og 23. Klageren ble heller ikke ansett å være omfattet av personkretsen som kan gis tillatelse etter utlendingsforskriften § 24 første ledd. Søknaden ble spesielt vurdert etter utlendingsforskriften § 24 første ledd bokstav f, men direktoratet fant ikke at vilkårene etter denne bestemmelsen var oppfylt. Klageren ble heller ikke gitt en tillatelse etter utlendingsloven § 8 annet ledd, jf. forskriften § 24 annet ledd og § 21 femte ledd. Direktoratet tok ikke stilling til om underholdskravet var oppfylt.

Vedtaket ble påklaget den 27.03.06 av SEIF. Vedlagt var en bekreftelse av 20.02.06 utstedt av Federal Higher Sheria Court i Etiopia, hvor det fremgår at to vitner har bekreftet at klagerens foreldre ble drept den 30.12.95 og at han siden har bodd med referansen.

Utlendingsdirektoratet vurderte opplysningene som fremkom i klagen, men fant ikke grunnlag for å omgjøre sitt tidligere vedtak. Direktoratet fant ikke å kunne legge vekt på den rettslige bekreftelsen utstedt i Etiopia, da den er utstedt på grunnlag av forklaringene til to vitner og at den derfor ikke har notoritet utover dette. Videre kunne direktoratet vanskelig se at etiopiske myndigheter vil kunne bekrefte to dødsfall som fant sted i Somalia for mer enn ti år siden og likeså omsorgsforholdet for klageren. Saken ble oversendt til Utlendingsnemnda for klagebehandling ved direktoratets påtegning av 06.04.06.

Nemndas vurdering:

Vilkårene for tillatelse i familiegjenforening i medhold av utlendingsloven § 9 og utlendingsforskriften § 22 jf. § 23 første ledd er ikke oppfylt. Det er opplyst at klageren er referansens nevø/fosterbarn. Dette slektskapsforholdet er ikke er omfattet av den personkrets som har rett til tillatelse i familiegjenforening etter denne bestemmelsen.

Klagen er videre vurdert etter utlendingsloven § 8 annet ledd, jf utlendingsforskriften § 24 første og annet ledd.

Etter utlendingsloven § 8 annet ledd, jf utlendingsforskriften § 24 første ledd, kan arbeids- eller oppholdstillatelse gis til utlending som har en særlig tilknytning til Norge. Hvem som anses for å ha en særlig tilknytning til Norge er nærmere definert i utlendingsforskriften § 24 første ledd bokstav a-g.

Det er opplyst at referansen er klagerens onkel og at han overtok ansvaret/omsorgen for klageren etter at foreldrene ble drept i 1995. Klageren er derfor særlig vurdert etter utlendingsforskriften § 24 første ledd bokstav f.

Det følger av utlendingsforskriften § 24 første ledd bokstav f at fosterbarn på nærmere bestemte vilkår anses å ha særlig tilknytning til riket. Etter bestemmelsen er det bl.a. et vilkår at det godtgjøres at barnet er etablert medlem av husstanden. Det er også et vilkår at de som utøver foreldreansvaret over barnet, rettmessig gjør dette i henhold til hjemlandets lovgivning. Videre må norsk barnevernmyndighet må ha godkjent fosterhjemmet eller foreta en slik godkjenning etter ankomst.

Det er opp til klageren og eventuelt referansen å sannsynliggjøre at vilkårene for tillatelse i lovens og forskriftens forstand er oppfylt. I de fleste søknader om familiegjenforening kan slektskap og andre forhold bekreftes ved hjelp av skriftlige dokumentasjon, som for eksempel en fødselsattest. På bakgrunn av dokumentsituasjonen i Somalia kan man imidlertid ikke stille samme dokumentasjonskrav til somaliske borgere. Somalia har på grunn av borgerkrig vært uten sentralmyndighet siden 1991. Det eksisterer derfor ingen offentlig myndighet eller personer som kan utstede dokumenter som gir tilstrekkelig notoritet. Mulighetene for å verifisere opplysinger er også små. Utgangspunktet for vurderingen av om den anførte fosterbarnsrelasjonen skal legges til grunn, er derfor de opplysninger som klageren og herboende referanse har gitt i forbindelse med søknaden og i tidligere saker. Generelt vil manglende kunnskap om familieforhold eller motstridende opplysninger være omstendigheter som svekker sannsynligheten for at en reell familietilknytning foreligger.

I henhold til utlendingsforskriften § 24 første ledd bokstav f må det "godtgjøres" at vilkårene er oppfylt. Dette innebærer at det stilles strengere krav til sannsynliggjøring av at barna er fosterbarn i forskriftens forstand. Formålet med dette er å forhindre at barn blir skilt fra sine rette foreldre. Dette er i samsvar med FNs barnekonvensjon som fastslår at hensynet til

barnets beste skal være overordnet ved alle myndighetsbeslutninger. Av konvensjonens art 7 følger det at barnet, så langt som mulig, har rett til å vokse opp med sine foreldre. Det vises videre til forarbeidene til loven (ot.prp nr. 46 1986/1987) hvor det uttales at myndighetene må kunne kreve at det blir temmelig klargjort at barnet av naturlige grunner er etablert som medlem av husstanden. Sivilombudsmannen har også uttalt, i sak 96-1234, at det ut fra forarbeidene må stilles strenge krav til notoritet i situasjonen for at det skal innvilges oppholdstillatelse. Sivilombudsmannen uttrykte videre at det ikke nødvendigvis er sammenfall mellom barnets interesser og interessene til de voksne som ønsker å få barnet til Norge. I praksis foretas det på bakgrunn av dette en streng bevisvurdering før det konkluderes med om barnet er fosterbarn.

Etter nemndas vurdering er det ikke tilstrekkelig godtgjort at referansen utøver foreldreansvaret for klageren eller at han er et etablert medlem av referansens husstand.

Nemnda har i vurderingen lagt vekt på at det tidligere er gitt motstridende opplysninger hva gjelder klagerens andre familiemedlemmer i hjemlandet. Det vises til at referansen den 06.03.02 opplyste at klageren blir forsørget av han selv, hans ektefelle og hans mor. Referansens ektefelle opplyste til ambassaden den 19.11.02 at hun og referansen, deres barn samt referansens mor har bodd sammen med klageren i Mogadishu. Til politiet den 09.01.03 opplyser imidlertid referansen at klageren ikke har andre slektninger, og at han bare har bodd sammen med referansen, hans ektefelle og deres barn. Nemnda har merket seg klagerens unge alder da han ble intervjuet av ambassaden, men legger likevel vekt på at klageren i dette intervjuet gir svært lite konkrete opplysninger, herunder om daværende og tidligere bosted samt annen slekt i hjemlandet.

På denne bakgrunn finner nemnda at det ikke er tilstrekkelig sannsynliggjort at klageren er uten andre nære familiemedlemmer i hjemlandet. Nemnda legger videre til grunn at klagerens farmor er bosatt i hjemlandet og at hun også har bodd sammen med klageren. Det er dermed ikke tilstrekkelig sannsynliggjort at referansen har foreldreansvaret for klageren fremfor farmoren. I forbindelse med søknaden er det opplyst at klagerens farmor forsvant i april 2002 og at hun siden ikke har vært i kontakt med klageren eller referansens familie. Nemnda finner imidlertid ikke å kunne legge dette til grunn. Det vises til at referansens ektefelle den 19.11.02 opplyste til ambassaden at farmoren er bosatt i Mogadishu. Det fremkom heller ikke opplysninger om at farmoren var forsvunnet i klage av 29.09.03 og tillegg av 18.11.03 over tidligere avslag.

Nemnda har merket seg at det er fremlagt en bekreftelse fra en etiopisk domstol, men finner heller ikke å kunne legge denne bekreftelsen til grunn. Det vises til direktoratets vurdering av dette i oversendelsespåtegningen, jf. gjengivelse overfor, som nemnda slutter seg til i sin helhet.

På den bakgrunn finner nemnda at klageren ikke fyller vilkårene for familiegjenforening etter utlendingsloven § 8 annet ledd og utlendingsforskriften § 24 første ledd bokstav f.

Det gjøres oppmerksom på at nemnda ikke har funnet det nødvendig å ta stilling til om de øvrige vilkårene for oppholdstillatelse er oppfylt.

Det følger av utlendingsforskriften § 24 annet ledd at når sterke menneskelige hensyn taler for det, kan arbeidstillatelse eller oppholdstillatelse i medhold av lovens § 8 annet ledd også gis til familiemedlem o.l. som ikke omfattes av første ledd eller § 23. Det skal i henhold til praksis svært meget til før bestemmelsen kommer til anvendelse. Det fremgår av lovens

forarbeider at formålet med bestemmelsen er å fange opp spesielle tilfeller hvor det fremstår som klart urimelig å avslå oppholdstillatelse i familiegjenforeningsøyemed.

Nemnda har sett hen til situasjonen i klagerens hjemland og opplysningene om at klageren nå bor sammen med naboer i Etiopia, men finner ikke at disse forholdene er tilstrekkelig tungtveiende til at tillatelse likevel bør innvilges i medhold av utlendingsforskriften § 24 annet ledd. Det vises til at klagerens farmor er bosatt i Somalia og at det derfor ikke kan legges til grunn at han er uten omsorgspersoner i hjemlandet. For øvrig legger nemnda til grunn at kontakten mellom klageren og referansen kan opprettholdes på annen måte, herunder ved besøk i klagerens hjemland/naboland. I den anledning vises til at verken referansen eller hans ektefelle er gitt tillatelse på grunnlag av et beskyttelsesbehov.

Nemnda har også vurdert om klageren kan innvilges tillatelse etter utlendingsloven § 8 annet ledd, jf. utlendingsforskriften § 21 femte ledd. Etter denne bestemmelsen kan tillatelse gis når sterke menneskelige hensyn taler for det eller utlendingen har særlig tilknytning til riket. Nemnda finner etter en helhetsvurdering at klageren ikke fyller vilkårene for innvilgelse av tillatelse etter denne bestemmelsen.

Det gjøres oppmerksom på at beslutninger om avgjørelsesform ikke kan påklages, jf. utlendingsloven § 38b sjette ledd.

Det gjøres videre oppmerksom på at nemnda bare har kompetanse til å omgjøre et gyldig nemndvedtak til gunst for utlendingen i de tilfeller som er nevnt i utlendingsloven § 38c.

Dette innebærer at nemnda ikke har kompetanse til å omgjøre dette vedtaket dersom vilkårene senere blir oppfylt.

Kopi av vedtaket er sendt advokat SEIF, (Selvhjelp for innvandrere og flyktninger). Klageren anses derved underrettet i henhold til forvaltningsloven §§ 12 tredje ledd og 27.

Kopi av vedtaket er sendt den norske ambassaden i Addis Abeba (ref.nr. 426/05) til orientering.

Unni Mette Vårdal
Nemndleder